

Наступною проблемою є мовний бар'єр. Без знання мови тяжко захищати свого клієнта. З цих причин адвокату іноземної держави буде досить тяжко орієнтуватись у законодавстві іншої країни та вміти чітко відстоювати позицію свого клієнта.

До оплати винагороди додаються витрати на проживання, харчування та перельоти адвоката.

З дослідженої вище теми хочу підсумувати, що на даний час залишається питання невирішеним щодо залучення адвокатів іноземних країн до професійної допомоги, хоча і закріплено в Законі України «Про адвокатуру та адвокатську діяльність» їх можливість здійснювати свою роботу, але на практиці можна стикнутись з багатьма недоліками. Так як зараз епоха запровадження нових тенденцій, то, можливо, в майбутньому праця адвокатів іноземних держав досягне своєї популярності, навіть з тієї точки зору, що для самих адвокатів це є величезним досвідом і тільки покращує їх навички і піднімає їм професійну оцінку. Це дуже добре буде стимулювати вітчизняних адвокатів не стояти на місці, а розвиватись й піднімати престиж нашої країни.

Список використаної літератури:

1. Про адвокатуру та адвокатську діяльність: Закон України від 05.07.2012 р. № 5076-VI. Офіційний вісник України. 2012. №62.Ст.59.

2. Конституція України від 28 червня 1996 р. Відомості Верховної Ради України.1996.№30.ст.55.

3. Волков, А. М. Лютягина Е.А. Волков А.А. Основы права : учебник для бакалавров. Москва : Издательство Юрайт, 2014. 335 с.

Науковий керівник: кандидат юридичних наук, доцент кафедри організації судових, правоохоронних органів та адвокатури Національного університету «Одеська юридична академія» ***Билиця Ігор Олегович***

Бурчак А.О.

*студентка 1-го курсу магістратури соціально-правового факультету
Національного університету «Одеська юридична академія»*

МЕДІАЦІЯ ЯК НАПРЯМ АДВОКАТСЬКОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

У сучасному світі все більшого значення набувають механізми саморегулювання суспільних відносин. Це обумовлено високою завантаженістю судів та низьким рівнем довіри суспільства до їхньої роботи. Тому тема медіації, як вид адвокатської діяльності для досудового

врегулювання спорів та участі в цьому процесі адвоката є надзвичайно актуальною у сучасній Україні.

Медіація є одним із заходів, який надає громадянам реальну можливість обирати інші не судові засоби для вирішення їх спорів при збереженні судової системи як основного механізму вирішення спорів в суспільстві, звужити сферу впливу держави на суспільство, замінити цей вплив механізмами саморегуляції, виробленими самим суспільством, та суттєво знизити рівень бюджетного споживання судової системи через зменшення навантаження на суди в цілому.

Процедура медіації є послідовним процесом, завдяки якому сторони поступово проходять шлях від прояснення обставин, причин та наслідків спору для них обох до спільного пошуку можливостей вирішення даного конфлікту за допомогою третьої незалежної сторони – посередника (медіатора).

Медіатор – це не суддя і не арбітр, він є нейтральною особою, яка не має права нав'язувати сторонам своє бачення проблеми, а тим більше варіант її вирішення. Головна мета медіаторів, у тому числі адвокатів – допомогти сторонам дійти порозуміння, зладити між ними напругу, завдяки чому стане можливим знайдення спільного рішення для вирішення відповідної ситуації. Під час проведення процедури медіації посередник прагне до забезпечення неупередженого підходу по відношенню до сторін і об'єктивно враховує при цьому всі обставини справи.

Варто зазначити, що участь адвоката в процедурі посередництва в якості медіатора має вирізнятися певною специфікою в порівнянні з виконанням ролі медіатора іншими особами такими, як конфліктологами, психологами, соціологами, оскільки адвокат є кваліфікованим юристом, який надає юридичну допомогу на професійній основі, несе відповідальність за невиконання чи неналежне виконання покладених на нього обов'язків.

Потрібно звернути увагу, що роль адвоката як незалежного та неупередженого посередника, який сприяє сторонам в пошуку взаємоприйнятних та взаємовигідних умов урегулювання спору полягає не тільки у наданні правової допомоги при її проведенні, але й у реалізації процедури посередництва між сторонам правового спору на рівних засадах, а не виключно у наданні професійної допомоги лише одній із сторін [1].

Адвокат зобов'язаний відповідально поставитись до такого виду діяльності та належним чином підготуватись до процедури посередництва. Така підготовка, як правило, повинна включати в себе: 1) проведення додаткового аналізу суті розбіжностей та більш детальне вивчення обставин їх виникнення; 2) з'ясування цілей довірителя і за необхідності надання довірителеві допомоги у формуванні його цілей у зв'язку з виниклим спором;

3) визначення спільно з довірительом завдань, які необхідно вирішити в результаті медіації, можливих поступок на користь іншої сторони і принципових для довірителя умов, відступ від яких є неможливим; 4) виявлення аспектів, за яких у сторін відсутні розбіжності; 5) оцінку правового становища довірителя й іншої сторони правового спору; 6) дослідження існуючих документів та інших наявних доказів у справі; 7) аналіз положень чинного законодавства по суті спору; 8) вибір спільно з довірительом найбільш належної (у конкретній справі) моделі медіації та продумання найбільш ефективних медіативних технік стосовно конкретного випадку; 9) розробку та узгодження об'єктивних критеріїв; 10) розробку та узгодження з довірительом взаємовигідних варіантів врегулювання спору, які варто запропонувати під час проведення процедури медіації; 11) прогнозування і попереднє обговорення з довірительом найбільш ймовірних варіантів урегулювання спору, які можуть бути запропоновані іншою стороною, виходячи з її цілей, завдань та інтересів; 12) обговорення з довірительом очікувань останнього від результатів медіації [2].

Процедура медіації має як позитивні, так і негативні риси. Перевагою є те, що вона є добровільною, оскільки кожна сторона конфлікту з будь-яких переконань на будь-якій стадії медіації може відмовитися від її проведення і передати спір на розгляд до суду. Медіація проходить на підставі збереження конфіденційності інформації, нерозголошення відомостей, що були отримані під час переговорів. Для медіації притаманний високий рівень виконання угод, досягнутих у результаті її проведення; оперативність прийняття рішення; вільність форми комунікації та відсутність формалізації; невисока вартість процедури; гнучкість рішень.

Натомість, у медіації є два значних недоліки: вона можлива виключно за згоди усіх сторін конфлікту; у разі непередбачених обставин або недобросовісності хоча б однієї зобов'язаної сторони примусове виконання прийнятого в результаті медіації рішення є неможливим [3].

Таким чином, на сьогодні медіація може розглядатися, як перспективний та досить дієвий спосіб вирішення юридичних конфліктів, який поєднує у собі як приватно-правові так і публічно-правові аспекти. Цей інститут дасть можливість не лише сторонам розв'язати їхній конфлікт на взаємовигідних умовах, водночас не втрачаючи партнерських відносин, а й розвантажить суд від величезної кількості справ. У зв'язку з цим фахівці-юристи є найбільш перспективними професійними медіаторами, у повній мірі це стосується адвокатів.

Адвокати мають розглядатися як важливі суб'єкти медіації, завданням яких має стати задоволення інтересів кожної із сторін, а не боротьба за права та інтереси свого клієнта. У кінцевому рахунку завданням сторін і їх представників є вирішення конфлікту на досудовій стадії та недопущення юридичного провадження.

Список використаної літератури:

1. Михальський Ю. Інститут медіації в Україні та за кордоном // Юридична газета. – № 5 (270). – 1 лютого 2011.
2. Ясиновський І. Г. Імплементція процедури медіації в Українське законодавство: теоретико-правовий аналіз: дис. канд. юр. наук: 27.10.2016. К., 2016. 295 с.
3. Медіація в цивільних, сімейних та господарських спорах України: сьогодення та майбутнє / реком. А. Залара, експерта Ради Європи. – Київ, 2007. – 167 с.

Науковий керівник: кандидат юридичних наук, доцент кафедри організації судових, правоохоронних органів та адвокатури Національного університету «Одеська юридична академія» **Билиця Ігор Олегович**

Буюклінська А.Є.

студентка 2-го курсу факультету
прокуратури та слідства (кримінальна юстиція)
Національного університету «Одеська юридична академія»

ПРОБЛЕМА МОНОПОЛІЇ АДВОКАТУРИ В НАДАННІ ПРАВНИЧОЇ ДОПОМОГИ

Адвокатура – соціально-правовий інститут, основним завданням якого є захист прав і свобод, інтересів громадян, іноземців та осіб без громадянства. Відповідно до Закону України «Про адвокатуру та адвокатську діяльність», адвокатура України – недержавний самоврядний інститут, що забезпечує здійснення захисту, представництва та надання других видів правничої допомоги на професійній основі, а також самостійно вирішує питання організації та діяльності адвокатури в порядку, встановленому Законом України «Про адвокатуру та адвокатську діяльність».

Адвокатура є монополістом у сфері надання правничої допомоги. Дана особливість закріплена в Конституції України, а саме виключно адвокат здійснює представництво іншої особи в суді, а також захист від кримінального звинувачення. [1] Таким чином, факт наявності монополії обурює юристів, які не мають адвокатського посвідчення та свідоцтва на право заняттям адвокатською діяльністю.

Президент України запропонував внести зміни до Конституції України щодо скасування адвокатської монополії в судах. Нещодавно Конституційний